Bang zijn voor gelukzaligheid en er toch naar verlangen

31 januari 1969
lezing 170

“Gegroet vrienden. jullie zijn waarlijk gezegend. De zegeningen zijn het resultaat van de kracht en de liefde, die door het zoeken naar waarheid in werking gezet worden en doordat jullie op een heel open wijze met dit doel bij elkaar komen. Op zo’n manier kunnen de universele krachten jullie bezoeken, in jullie aan het werk gaan en uiteindelijk vrucht dragen.

De lezing van vandaag is gewijd aan het thema van de menselijke angst voor het hoogste geluk. We hebben dit uiteraard al eerder besproken in allerlei verbanden, maar naarmate jullie, die met dit zelfonderzoek bezig zijn, dieper in jezelf afdalen en nog meer ontdekken van wat tot nu toe duister was, wordt het noodzakelijk om meer van dit onderwerp te begrijpen. Ieder mens die op aarde en in deze sfeer van bewustzijn geboren is, heeft deze schijnbaar onzinnige angst in zekere mate. Het is inderdaad onzinnig, maar toch bestaat hij. Tegelijkertijd is er - ik heb het al vaak gezegd - een wezenlijk verlangen naar het werkelijke geboorterecht van de mens: een staat van de allerhoogste gelukzaligheid, de allerhoogste vreugde, nauwelijks in menselijke taal te beschrijven.

Hoe ongelukkig de mens ook is, toch is er iets in hem dat weet en zich herinnert dat dit niet de natuurlijke staat is. Ja, als deze innerlijke kennis niet zou bestaan, zou hij inderdaad een toestand van frustratie en gebrek met veel minder spanning en verwarring kunnen accepteren. Want het kenmerk van ongelukkig zijn is frustratie, de afwezigheid van iets dat er eigenlijk zou moeten zijn. Het kenmerk van frustratie is dat men iets zou willen bezitten wat men nu niet heeft. Elk ongelukkig zijn houdt dan ook impliciet een belofte of kennis in van een tegenovergestelde toestand.

Daarom staat de mensheid in de eerste plaats ambivalent tegenover haar fundamentele ervaring van het leven. Elke andere ambivalentie komt hieruit voort: het verlangen naar en de angst voor het allerhoogste geluk, de vreugde en de opperste verrukking. Bij sommige mensen is de angst veel kleiner dan het verlangen. Dat zijn verhoudingsgewijs behoorlijk tevreden mensen wier leven rijk is, wier bestaanswijze vreugdevol, wier vermogen om plezier te voelen en te ondergaan groot is en die vol vertrouwen, positief en open tegenover het leven staan. Voor deze mensen is het betrekkelijk gemakkelijk om de resterende blokkades, verdedigingsmechanismen en angsten, die een verdere groei naar gelukkig zijn afsluiten door te werken. Bij veel mensen is de angst voor geluk veel groter dan het verlangen ernaar. Dat zijn fundamenteel ongelukkige mensen die het gevoel hebben dat het leven aan hen voorbijgaat, dat het zinloos, leeg, hol en verspild is en dat ze ergens de boot missen. Hun vermogen om werkelijk te genieten is heel beperkt; ze zijn verdoofd, futloos en zitten vast in apathie. Ze zijn fundamenteel wantrouwend, negatief en teruggetrokken. De weerstand om de oorzaak van hun lijden in zichzelf te zoeken is groot, evenals hun afweer-mechanismen, hun blokkades en hun angst om in een andere bewustzijnstoestand en levensvisie terecht te komen. Ze houden wanhopig vast aan juist die bewustzijnstoestand die voor hun aanklacht tegen het leven verantwoordelijk is. Dat is de knelpositie waarin ze zitten. Zij vormen de meerderheid.

Tenslotte zijn er mensen wier verlangen naar en angst voor geluk ongeveer gelijkelijk verdeeld zijn. Op sommige terreinen van hun leven zullen ze overvloed, groei, vervulling, succes en bevrediging vinden, maar op andere gebieden zullen zij het tegenovergestelde ervaren. Hoe dieper en eerlijker zij het zouden onderzoeken, hoe duidelijker het zou worden dat er vervulling is waar ze vrij, gelukkig en zonder angst zijn, en geen vervulling waar ze bang zijn voor het beste in het leven. Op het eerste gezicht is iedereen uiteraard totaal onbewust van het feit dat hij bang is voor wat hij het liefste wil. Hoe verder het object verwijderd is van verlangen, hoe gemakkelijker het is om de angst ervoor over het hoofd te zien. Maar als het dichterbij komt en men zijn diepste reacties werkelijk onderzoekt, zal men een innerlijke beweging vinden die zich ervoor afsluit en ervoor terugschrikt. Dit kan zo subtiel zijn dat er nauwgezet speurwerk voor nodig is om het naar buiten te brengen.

Ik weet dat het voor degene die zich nog niet diepgaand met de aard van

het menselijke onbewuste heeft beziggehouden, buitengewoon lastig is om deze angst voor de meest begeerde en gezochte toestand in het leven te begrijpen en aan te voelen. Voor zo iemand klinkt dit ronduit belachelijk en hij zal zo'n idee eerst volledig opzij schuiven. Ik zeg jullie echter dat als je diep genoeg gaat en eerlijk en open je meest subtiele reacties op vervulling, plezier en groei onderzoekt, je zult ontdekken dat je te wantrouwig bent en terugdeinst voor het geringste risico en dat je de schijnbaar grotere veiligheid van een grijs leven verkiest. Als je dat eenmaal inziet, heb je een geweldige stap in de richting van individualisatie en bevrijding gezet, want dan ben je je de ongelooflijke waarheid van het leven bewust. Je lot en je bestaanswijze worden gecreëerd door je houdingen, je verborgen gedachten en emoties.

Deze ontdekking heeft een revolutionaire uitwerking op de persoonlijkheid. Als je dit niet weet, is de spanning en de pijn oneindig veel groter. Als je dit niet weet, voel je je een slachtoffer van het toeval en dat vergroot de angst, onveiligheid en het wantrouwen waartegen je je denkt te moeten verdedigen en waarbij je nog verder vervreemdt van het centrum van innerlijke waarheid en werkelijkheid. Je begint - met steeds minder succes - de oorzaken te verleggen en op de buitenwereld te projecteren. Hoe terecht sommige verwijten tegen anderen ook mogen zijn, ze maken geen eind aan je pijn. Hoezeer je anderen ook naar je hand kunt zetten, het zal het gemis, de leegte en de vlakheid waaraan je lijdt nooit opheffen. Zolang je niet bij de oorzaak in jezelf bent gekomen, die maakt dat je je afsluit voor wat je bewust het liefste wil en waarover je je het ongelukkigst voelt, moet je het leven wel als zinloos ervaren. Je moet je wel hulpeloos voelen en niet bij machte om de pijn van het onvervuld zijn op te heffen. Je moet wel heen en weer zwaaien tussen zelfmedelijden en bitterheid, tussen enerzijds het projecteren van je ongeluk op anderen en het leven, en anderzijds op verwarde zelfverwijten en een gevoel het beste van het leven onwaardig te zijn. Het herkennen van je eigen afwijzing van plezier en ervaren is de eerste stap om deze blokkade te verwijderen. Toch vecht de mens voortdurend en uit alle macht tegen deze waarheid. Het lijkt alsof hij liever van uiterlijke omstandigheden afhankelijk blijft, ondanks het feit dat de aanvaarding van deze grote waarheid over zijn volledige persoonlijke vrijheid de meest vreugdevolle ontdekking is op het pad En met name als deze eenmaal gezien, geaccepteerd en in zijn volle consequenties begrepen is. Dan zie je echt dat daar de enige uitweg ligt. De prachtige werkelijkheid van deze onafhankelijkheid kan niet duidelijk gemaakt worden aan degene die er nog steeds

tegen vecht.

Wanneer een mens voelt, dat het leven op de een of andere manier meer is dan hij ervaart, duwt hij zulke gedachten meestal van zich af en neemt een teruggetrokken, cynische levenshouding aan. Maar jullie die hier aanwezig zijn, moeten voelen dat je meer van het leven kunt maken dan je doet. De eerste stap hiertoe is dat je zoekt naar waar je 'nee' zegt. Hoe gespannener, dwangmatiger, dringender en ongeduldiger het uiterlijke streven naar vervulling is, hoe zekerder je ervan kunt zijn dat eronder net zo'n rigide 'nee' zit als het dwingende 'ja' aan de oppervlakte. De oppervlakkig ervaren spanning is even belemmerend als het innerlijke 'nee' omdat het uit angst en wantrouwen bestaat, ontstaan uit het onbewuste inzicht dat het 'ja' van binnen geblokkeerd is. Het ontbreken van een gespannen streven naar vervulling wil echter niet zeggen dat er geen onbewuste blokkade is. Dit hoeft alleen maar op een andere karakterstructuur te wijzen, of dat iemand de hoop heeft opgegeven. Een pijnlijk, angstig streven kan zich alleen maar ontspannen wanneer je je eigen specifieke, persoonlijke 'nee' vindt tegen wat je het liefste wil.

Ik wil nog iets zeggen over de problemen van degene die nog in de fase zit waarin hij de eigen ontkenning van zijn verlangens niet ziet. Ik heb het al over de hulpeloosheid gehad. Ik noemde de wrijvingen en beperkingen wanneer het verwijt over het gemis op uiterlijke omstandigheden of op andere mensen wordt geprojecteerd; dit creëert diepe verwarring en chaos en vooral afhankelijkheid. Als je je eigen innerlijke belemmeringen niet ziet en gelooft dat anderen of het lot de oorzaak zijn, moet je wel leven in een toestand van angst en vrees met betrekking tot anderen en het leven. Dat brengt talloze stoornissen en misvattingen met zich mee, te veel om nu dieper op in te gaan. Als je dit verbindt met vrijwel alles wat ik ooit tegen jullie gezegd heb over de menselijke staat, de toestand en werking van de ziel, zul je zien dat de kern van de zaak in het bewustzijn van je eigen beperkingen ligt. Dan zul je de ware betekenis van persoonlijke verantwoordelijkheid begrijpen.

Het voorgaande is niet helemaal nieuw voor diegenen die hier regelmatig komen. Maar dit korte overzicht was nodig om deze feiten te verbinden met het diepere inzicht dat ik jullie nu wil geven. Laten we proberen om meer licht te werpen op de uiterst belangrijke vraag waarom een mens dit geheimzinnige 'nee' uitspreekt tegen de vervulling van zijn diepste verlangens, de hunkering naar het allerhoogste genot. Wat maakt geluk

tot zoiets gevaarlijks of onwenselijks?

Wanneer je jezelf veroordeelt, kun je ook geen geluk of genot verdragen. Er zijn in feite twee fundamentele redenen om jezelf te verwerpen. Elke veroordeling van jezelf moet in een van deze categorieën vallen of in een combinatie van beiden. De eerste is de volgende: zoals jullie al weten, is er een precisiemechanisme in je dat vanuit een innerlijke wijsheid heel exact weet, los van je bewuste rationalisaties en zelfbedrog, waar je universele wetten schendt, waar je vals speelt met het leven en misschien meer probeert te krijgen dan je wilt geven; waar je die stiekeme spelletjes speelt van dramatiseren en pretenties hebben tegenover anderen en jezelf; waar je niet liefhebt maar doet alsof, alleen maar uit eigenbelang. De sleutel tot het universum is echte liefde in plaats van de bindende liefde die je vaak toont. Echte authentieke liefde laat vrij en kan een 'nee' accepteren. Valse liefde lijkt op een lasso die wil beheersen, en vastbinden. Het lijkt gemakkelijk om te doen alsof het laatste het eerste is, maar het innerlijke zelf kan niet bedrogen worden. Waar is er gebrek aan vrijgevigheid in je gevoelens? Waar stel je voor jezelf andere wetten en gedragsregels dan voor anderen? Al deze overtredingen gaan constant door, onverbiddelijk en verborgen voor je bewustzijn, want je slaagt erin om deze waarheid uit te sluiten en dat is wel de zwaarste overtreding. De pretenties zijn zoveel erger dan de oorspronkelijke overtredingen. Pretenties ontkennen en vervalsen wat is. Dan wordt het een dubbele overtreding, die onvermijdelijk tot de pijnlijkste van alle mentale en emotionele gesteldheden leidt. Stel dat je egoïstisch bent, of je hebt iets wreeds, of je haat. Als je doet alsof je egoïsme een gezonde vorm van assertiviteit is of als je het weg rationaliseert, als je de wreedheid en haat alleen heimelijk voelt en het indirect uitleeft onder een masker dat het tegenovergestelde lijkt uit te drukken, ben je nog hypocriet ook, afgezien van de overtredingen die je begaat.

Deze hypocrisie hoeft niet duidelijk zichtbaar te zijn, maar de subtiliteit ervan maakt haar niet minder erg. Als je anderzijds moedig en eerlijk onder ogen ziet wat er in je omgaat en dat erkent, is de overtreding al in aanzienlijke mate tenietgedaan. Want door de waarheid te accepteren betreed je een algeheel klimaat van waarheid. Het geeft je een basis van waaruit de mogelijkheid bestaat een bepaalde overtreding door te werken. Maar zelfs terwijl je dat gevecht aangaat, moet je verder zoeken en bidden om leiding en hulp, zo dat je gevoelens spontaan veranderen. Als je zo te werk gaat, houd je je aan de universele wetten, je accepteert

je huidige situatie en je schept innerlijke voorwaarden tot geluk. Als je het lef hebt om te zeggen: “ik kan niet anders dan dit voelen, hoewel ik het niet prettig vind en weet dat het destructief is”, ben je op dat moment niet alleen eerlijk maar maak je ook ruimte voor verandering.

Alles wat tegenovergesteld is aan de wetten van liefde en waarheid draagt er aan bij dat het organisme onvoorbereid is op de krachtige energie van het geluk. Want geluk is werkelijk een krachtige energie. Het vereist meer kracht dan ongelukkig zijn. Deze kracht kan door iedereen verworven worden die de waarheid wil zien en illusies over zichzelf en het leven wil loslaten. Ik zal hier nader op terugkomen.

De tweede reden tot zelfveroordeling is de schijnbare overtreding van de universele wetten, door jezelf irreële perfectionistische eisen te stellen. Perfectionistische idealen zijn buitengewoon veeleisend, rigide en streng. Je gehechtheid eraan komt niet voort uit een overdosis aan moraal, maar is op zichzelf een overtreding van echte universele wetten. Want de redenen zijn altijd: trots, ijdelheid, de behoefte om anderen te controleren, voorwendsels, leven om de schijn en het maken van een goede indruk en - niet in de laatste plaats - de angst om uit te komen voor je eigen ideeën, gevoelens en meningen. Kortom: niet trouw zijn aan jezelf omdat je hunkert naar bewondering en goedkeuring van anderen. Ik hoef bij dit onderwerp niet nader in details te treden, want we hebben dit thema vroeger beslist voldoende behandeld. Het is genoeg om te beseffen dat telkens wanneer je je menszijn en je huidige beperkingen niet accepteert, je een universele wet overtreedt. Door dat te doen is het ‘klimaat’ van de psyche, als ik het zo mag noemen, niet bevorderlijk voor de gelukstoestand waar je naar snakt.

Dit lijkt allemaal wat simpel, maar het is niet zo simpel of gemakkelijk als het lijkt. Want de verborgen zelfveroordeling en de verborgen redenen daarvoor zijn heel duister als je op dit pad begint. Gewoonlijk zijn de mensen zich alleen bewust van wat ze pretenderen te zijn en wat ze zichzelf wijsmaken. Als ze bepaalde emoties, die ver weggestopt zijn, niet kunnen verdragen, geloven ze oprecht dat wat ze voelen en weten over zichzelf, alles is wat er in hen leeft. Daarom kun je niet snel even uitzoeken hoe je werkelijk functioneert. Het vereist een accentverschuiving in een nieuwe richting, een nieuwe afstemming op en gewaarwording van je emotionele reacties die je gewend was te verdoezelen en te verwaarlozen. Met het ontdekken dat je universele wetten overtreedt,

word je je bewust dat je tegelijkertijd je geluk verwerpt.

Daarom is mijn advies aan jullie allen (of je nu kort of lang op dit pad bent, ook wanneer je al aanzienlijke vooruitgang in je zelfonderzoek geboekt hebt): in de mate waarin je voelt dat er nog iets niet klopt in je leven of als je vagelijk voelt dat je meer gevoelens zou kunnen hebben en ze intensiever zou kunnen ervaren, moet je verdergaan in de richting die in deze lezing wordt aangegeven. Zoek naar wat je niet accepteert in jezelf; wat je niet prettig vindt en waar je je nog voor afsluit; zoek naar die duistere, verborgen en toch aanwezige reactie die het plezier tegenhoudt. Ontwikkel een doelbewuste bereidheid om te zien wat nog steeds ontsnapt aan je aandacht. Stap voor stap zul je ervaren dat bij het ontdekken van de gebieden waar je jezelf wegduwt, je beter uitgerust zult zijn om gelukkig te kunnen zijn als je ermee ophoudt. Je zult een heel scherp bewustzijn ontwikkelen, waarin je om te beginnen bij jezelf een heel subtiele innerlijke gemoedsbeweging zult waarnemen, een innerlijke houding tegenover jezelf waardoor je, als er iets goeds gebeurt, terugdeinst. Als je dit ontdekt, zal de woede zakken waarmee je anderen, omstandigheden, mensen en het leven zelf de schuld geeft. Dat alleen al verdrijft een giftige atmosfeer in je psychische organisme, die totaal vreemd is aan en niet in overeenstemming is met het geluk dat het innerlijk thuis is waar je recht op hebt. De waarheid over het accepteren van jezelf en het accepteren van geluk komen op hetzelfde neer. Deze twee soorten ‘acceptatie’ zijn onderling verwisselbaar, op elkaar inwerkend en van elkaar afhankelijk.

Een derde punt is onderdeel van deze innerlijk actieve kern: het besef van de krachtige creatieve substantie die je leven, als geen ander, vorm geeft. Er is niets toevalligs aan je leven. Er is geen kracht buiten je die de mate van je vervulling bepaalt, de mate van je succesrijke levenservaring of de pijn, het leed en de frustratie die je moet dragen. Het hoeft zelfs niet eens een kwestie van zelfbestraffing te zijn zoals tegenwoordig vaak geloofd wordt. De overtreding van spirituele wetten in het psychische organisme schept eenvoudig een klimaat dat ongeschikt is om gelukkige, vreugdevolle gevoelens te ‘verdragen’. Ook het negeren van de waarheid, vergeten wat je bent, hoe je doet, je patronen, het feit dat je je niet bewust bent van de kracht van je denken en voelen: al die onwetendheid schept de belemmering. Bijvoorbeeld: als je niet gelooft dat het mogelijk is om echt gelukkig te zijn, wordt het inderdaad onmogelijk. Dit probleem moet opgelost worden door deze innerlijke

kennis te cultiveren. Dat lukt alleen maar door niet meer bang te zijn voor je eigen verantwoordelijkheid en de waarheid over wie je op dit moment bent onder ogen te zien.

Elke waarheid over jezelf en over de aard van de schepping resulteert in innerlijke zekerheid, vertrouwen en onbevreesdheid. Onwetendheid schept angst. Angst schept een innerlijke atmosfeer van afgeslotenheid waardoor je de krachtige substantie die je opener zou maken, niet gebruikt, maar nog sterker in de verdediging gaat. Geluk is noodzaak, want geluk is groei. Je kunt niet groeien en je aangeboren vermogens benutten tenzij je in een vreugdevolle toestand verkeert. Groei en geluk gaan samen zoals stagnatie en frustratie samengaan. Groei is een proces dat zichzelf in stand houdt en het mannelijke en het vrouwelijke principe in volmaakte harmonie in zich verenigt. Als geluk - en vandaar groei - gevreesd worden, moet er ook angst voor verandering zijn, evenals angst voor de eigen aangeboren krachten van de mens.

Ik heb onlangs bij een andere gelegenheid al gezegd, dat geluk, plezier en vervulling de allergrootste krachtsinspanning vereisen. Er is minder kracht voor nodig om ongelukkig dan om gelukkig te zijn. Deze kracht kan alleen worden opgewekt als de goddelijke krachten in jezelf geactiveerd en te hulp geroepen worden om je bij te staan in je geluk en je beter toe te rusten om het te verdragen, en om je concreet leiding te geven zodat je je niet onwillekeurig, onbewust, door diepgewortelde mechanismen, voor het geluk afsluit. Het is even noodzakelijk om hierom te bidden en het contact met de goddelijke krachten te zoeken wanneer je in verwarring en in een crisis bent. Als je ongelukkig bent, is het van belang om lering uit de situatie te trekken om verdere groei mogelijk te maken. Daarvoor moet je contact hebben met de aangeboren, hogere krachten. Als je gelukkig bent is het van belang om jezelf af te stemmen op de universele krachten en die toestand te leren verdragen. Hiervoor heb je ook hulp en leiding nodig. In het begin vindt de mens het buitengewoon lastig om deze fantastische mogelijkheid om geholpen, aangemoedigd en geïnspireerd te worden via meditatie zelfs maar in overweging te nemen.

Misschien heb je al eens iets ervaren van de effectiviteit ervan, van de onuitputtelijke antwoorden, de onvoorstelbare wijsheid en de talloze mogelijkheden tot oplossing. Maar toch ‘vergeten’ we het gewoon als we midden in diepe conflicten zitten. Maar er komt een moment waarop het

niet meer zo moeilijk is om eraan te denken dit contact te benutten, dan worden we er bedrevener in, ook op meer moeilijke momenten. Toch komt het haast nooit bij ons op om diezelfde krachten bij elke gelegenheid en telkens weer opnieuw te hulp te roepen en die krachten in te schakelen bij het groeiproces dat zich in ons afspeelt. Voor velen die deze drempel genaderd zijn, is dit werkelijk de sleutel.

Voordat we overgaan tot jullie vragen, zou ik vanavond met een ander onderwerp willen beginnen, wat in direct verband staat met wat ik hier gezegd heb en waaraan we in de toekomst veel meer tijd zullen besteden. Het gaat over het volgende: elk mens heeft in zijn psychische en fysieke organisme energiecentra. Ik heb dit op vorige gelegenheden al eens terloops genoemd, maar nog niet gedetailleerd. De tijd is rijp, ja het is zelfs absoluut noodzakelijk, om bij het onder ogen zien van jezelf, je bewust te worden van deze energiecentra.

Deze energiecentra liggen op verschillende plaatsen in je lichaam, corresponderend met lichaamsdelen. Deze centra zijn niet werkelijk in je fysieke lichaam aanwezig, maar in het zogenaamde subtiele lichaam, in een gebied dat met de fysieke klieren correspondeert. Hoewel het functioneren van het klierstelsel rechtstreeks afhankelijk is van deze centra, zijn de centra zelf geen fysieke organen die door röntgenstralen of een ander lichamelijk onderzoek zichtbaar kunnen worden. Ze hebben een ander werkelijkheidsgehalte; hun fysieke werkelijkheid kan door hun eigen effect bepaald worden. Deze energiecentra liggen over verschillende lichaamsdelen verspreid en hebben elk hun eigen relatie met verschillende geestesgesteldheden. Wanneer de geestesgesteldheid van onwetendheid, angst, vervreemding, wantrouwen en vijandigheid verandert in een open, vertrouwende, waarachtige en liefdevolle houding, openen die energiecentra zich. Dit is een duidelijke lichamelijke ervaring, aangezien lichaam en geest op dat moment een heel intieme eenheid vormen. Daarom moet onze benaderingswijze in deze fase ook een verbindende zijn, en de totale persoonlijkheid omvatten. Jullie zullen bepaalde oefeningen leren die jullie ervan bewust zullen maken welk centrum wanneer opengaat, wat ermee gedaan kan worden en wat de corresponderende geestesgesteldheid is. Hier zullen we te zijner tijd dieper op ingaan. Wat ik nu zeg, is niet meer dan een voorproefje daarvan. [1]
Het verband tussen de angst voor plezier en de energiecentra is

[1] Lezingen 172 en 173 gaan beide over de energiecentra (chakra) (Noot vertaler)

gemakkelijk in te zien. Want bij angst zijn deze centra noodzakelijkerwijs verkrampt en gesloten, zodat de levensstroom er niet doorheen kan. Als je daarentegen innerlijk openstaat voor plezier, vreugde en geluk op alle niveaus van je bestaan, zal die open en ontspannen houding van 'kome wat komt', tenslotte de centra openen zo gauw de mate van openheid groot genoeg is. Afgezien van het algemene padwerk, van zelfkennis, de waarheid onder ogen zien en contact zoeken met de universele krachten, zal het noodzakelijk zijn om je door middel van bepaalde oefeningen heel precies bewust te worden van het bestaan van deze centra en te leren hoe ze gestimuleerd kunnen worden.
Zijn er vragen over deze lezing?"

VRAAG: Kunt u op dit moment nog iets meer over de energiecentra zeggen? Waar zij zich bevinden?

"Er is een centrum onder aan de ruggengraat. Ook in het gebied van de plexus solaris. Er is er een aan de voorkant van de keel en een tussen de nek en de onderkant van het hoofd. Er is er een tussen de ogen en nog een op de kruin. Dat zijn de voornaamste energiecentra, elk verbonden met een bepaalde geestesgesteldheid. Elk centrum veroorzaakt specifieke mentale en emotionele gesteldheden. Elk heeft een eigen werking. Het centrum aan de onderkant van de ruggengraat vertegenwoordigt alle fysieke en emotionele gevoelens zoals seksualiteit, liefde voor een partner en persoonlijke liefde. De plexus solaris opent de weg naar de verbinding en de vereniging met de spirituele wijsheid, universele waarheden en de onpersoonlijke liefdegevoelens die aan deze ervaring verbonden zijn. Het openen van dit centrum brengt je naar de zetel van al je gevoelens, wat gewoonlijk voorafgaat aan het contact met het Goddelijke. Zoveel kan ik er nu over zeggen. Het is duidelijk dat wat ik hier gezegd heb een uiterst summiere samenvatting is. Er zal nog veel meer komen in een serie lezingen."

VRAAG: Wordt het lichaamswerk gebruikt om contact met deze centra te maken ?

"Jazeker. Het lichaamswerk heeft hier veel mee te maken, omdat het juist gaat om de blokkades in het lichaam. Zolang er blokkades in het lichaam, de psyche of de gedachten zijn, kunnen de centra zich onmogelijk openen. Maar er zullen later andere oefeningen aan toegevoegd worden. Met deze centra in contact komen kan pas nadat een zekere mate van

zelfkennis verworven is: nadat sommige fundamentele weerstanden, angsten, mentale, emotionele en lichamelijke blokkades opgeheven zijn. Dán pas kan deze nieuwe benadering beginnen. Daarvóór zou het totaal onmogelijk zijn. Wanneer het met kunstmatige of mechanische middelen geprobeerd wordt, is het zelfs gevaarlijk. Het is echter volkomen veilig om deze centra te openen wanneer de persoonlijkheid stevig geworteld is in de werkelijkheid, in liefde, zonder angst en afweer. Er moet een zekere identiteit verworven zijn om het zelf op te kunnen laden met alle beschikbare spirituele energie. Het lichaamswerk is een onderdeel van die voorbereiding. Later, wanneer we ons met de energiecentra zullen gaan bezighouden, zullen we een aantal nieuwe benaderingen leren. Bijvoorbeeld een combinatie van ademen en meditatie".

VRAAG: Kunt u nog iets meer zeggen over de centra wat betreft de beweging van de energiestromen? Laden ze op of ontladen ze?

"Zoals ik al zei, later zal ik veel dieper op dit onderwerp ingaan. Nu wil ik alleen dit zeggen: als een mens zich volledig gerealiseerd heeft, kunnen die centra functioneren omdat de stroom dan niet gestopt wordt. Laden en ontladen vindt plaats in een continue beweging die zichzelf in stand houdt, precies zoals alles in de schepping aan dezelfde bewegingen en wetten gehoorzaamt. Dit veroorzaakt zo'n immens gevoel van gelukzaligheid dat het niet in woorden uit te drukken is. Het is het meest intense genot op alle niveaus, fysiek, emotioneel, intellectueel en spiritueel. De meeste mensen worden nooit werkelijk opgeladen door deze centra en als het gebeurt dan meestal alleen vluchtig, in heel uitzonderlijke situaties in hun leven. Gewoonlijk verkeren ze in een verkrampte toestand en dan zijn de centra dicht. Alle misvattingen, angsten en negativiteit veroorzaken die kramp. Elke geïncarneerde entiteit heeft tot taak de waarheid van deze wetten te ontdekken en op zichzelf te betrekken. Wanneer het zelfbedrog ophoudt, ontstaat een veel diepere vorm van ontspanning dan wat men daar gewoonlijk onder verstaat. Er ontstaat een stroom waardoor je opgeladen kunt worden. Je beseft dan dat je je niet meer hoeft te verdedigen.

Het volgende is misschien ook een manier om nauwelijks overdraagbare feiten uit te leggen: stel je het bewuste deel van de persoonlijkheid voor als een alomvattend centrum, als een planeet. Stel je dan voor dat het universele, spirituele zelf een ander centrum is, tijdloos, ruimteloos, het centrum van alles wat er ooit geleefd heeft en zal leven, een nog veel

grotere planeet, zo enorm dat dit het centrum van alles en iedereen is. Een volledig verwerkelijkte entiteit is volledig 'parallel' aan en een satelliet van het spirituele centrum. Het ligt altijd in het blikveld en binnen de invloedssfeer ervan. Beider beweging is in totale onderlinge harmonie. Maar bijna alle mensen zijn meestal 'uit balans', dat wil zeggen: hun 'persoonlijkheidsplaneet' staat niet in verbinding met en is buiten het gezichtsveld van de spirituele planeet. Soms beweegt de eerste zich enigszins in de richting van dit gezichtsveld, want dát is constant en beweegt als het ware in zichzelf. Het persoonlijkheidscentrum komt nu eens binnen en dan weer buiten dit gezichtsveld. Dat bepaalt de kracht, de waarheid, de liefdegevoelens, de levendigheid of het ontbreken ervan. Dit alles is weer afhankelijk van zelfacceptatie, waarachtigheid, een positieve instelling, kortom, alles wat jullie telkens weer van mij horen.

Hoe meer je je in vertrouwen en liefde bewust afstemt op het universele levenscentrum, hoe meer je ermee zult samenvallen. Van totale zelfverwerkelijking is sprake wanneer die twee bij elkaar gebracht zijn. Het persoonlijkheidscentrum wordt eerst helemaal overdekt, geladen en tot leven gewekt door het spirituele centrum tot het ervan doordrenkt is. Dit is geen vernietiging van het zelf, zoals velen ten onrechte geloven, want alle leven is alleen aanwezig in het spirituele centrum, van waaruit de rest tot leven gebracht wordt. Gescheiden zijn van dit centrum is dood zijn, omdat het licht ervan niet meer op de persoonlijkheid kan schijnen en het kan vullen met zijn energie.

Ik neem afscheid van jullie, en sterk jullie met de grote kracht die meer en meer in velen van jullie tot uitdrukking komt. Een lange weg zijn jullie al gegaan. Verheug je in het besef dat het leven als zodanig het meest zegenrijke en vreugdevolle is wat er bestaat. Het is een constant, onveranderlijk en vaststaand feit dat niet ontkend kan worden, hoe groot de afstand tot het spirituele centrum ook moge zijn. Uiteindelijk zullen jullie tot dit inzicht moeten komen.
Wees gezegend, wees in God"

Deze lezing werd gegeven door Eva Pierrakos in 1969.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Fear of Bliss versus Longing for It'.
Vertaling door Anna Bol in 1981; herzien en bewerkt in 1991
t.b.v. Padboek II 'Voortgaan op je Pad, van Overleven naar Leven'
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009